

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 2 aprilie 2016, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Ioan 17:1-8**: „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu.

Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume.

Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău. Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu vine de la Tine. Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis....»”.

Un călduros bun venit tuturor! Mai ales tuturor acelor pe care sunt de prima dată în acest loc. Fie ca Domnul Dumnezeu să dăruiască har, ca această zi să aducă rod pentru veșnicie. Ca nu doar să ne adunăm de aproape și de departe, ci ca în aceste ceasuri, în aceste adunări să trăim prezența lui Dumnezeu într-un mod personal, să avem trăirile noastre mântuitoare, pocăințe, nașteri din nou, botezuri cu Duhul Sfânt, înnoiri și tot ceea ce este necesar ca să putem fi la Domnul, ca să se întâmple cu noi și în mijlocul nostru. Deja în cuvântul de introducere am auzit ceea ce este important: „Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat” (Ioan 17:3). Nu o trinitate, nu doi dumnezei, ci „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat” și să recunoască faptul că acest Unic Dumnezeu adevărat S-a descoperit în Fiul pentru noi, ca să ne aducă înapoi în starea originală ca fii și fiice ale lui

Dumnezeu. El, Cel întâi născut dintre mulți frați. Dumnezeului cerului
Îi aducem mulțumire pentru plinătatea Cuvântului Său.

Suntem mulțumitori din inimă că Dumnezeu are poporul Său în toate popoarele, limbile și națiunile. Fratele Erwin Pacheco a adus o mărturie foarte bună din Cuba. Dumnezeu a binecuvântat. Acolo s-au botezat 52 de persoane și alții și-au exprimat dorința să fie botezați în scurt timp. Dumnezeu Se îngrijește ca ultimul mesaj să ajungă la ultimii. Apoi Domnul Se va întoarce pentru a ne răpi, așa cum a făgăduit. Trebuie să fie spus, mai ales pentru cei noi din mijlocul nostru: în acest loc noi credem totul așa cum spune Sfânta Scriptură. Noi nu răstălmăcim niciun loc din Scriptură, ci lăsăm totul așa cum este scris. Și așa cum a spus Domnul nostru: „*Cine crede în Mine așa cum zice Scriptura*”. Aici noi avem Sfânta Scriptură. În Noul Testament este scris de peste o sută treizeci de ori: „*«așa cum zice Scriptura*», *«așa cum este scris*», *«ca să se împlinească*””. Noi avem două Testamente, Noul și Vechiul Testament. În Vechiul Testament Dumnezeu a lăsat scris tot ceea ce este hotărât pentru moștenitorii lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos. Pământește văzut, dacă un nume este scris într-un testament, totul este încheiat. O dată în viață am fost moștenitor, am moștenit ceva. Peste noapte am devenit proprietar al unei case. Peste noapte am devenit moștenitor pentru că numele meu fusese scris în testament ca moștenitor principal. Apoi eu am împărțit cu încă alți doi moștenitori și a mai rămas pentru toți ceilalți ceva. Ceea ce doresc să spun este următorul lucru: într-un testament sunt scrise numele moștenitorilor și ceea ce este de moștenit. Numele nostru, numele tău și al meu, au fost scrise înaintea întemeierii lumii în Cartea Vieții Mielului și niciodată nu pot fi șterse de acolo. Astfel este scris despre Răscumpărătorul nostru în Ioan 17:5: înaintea întemeierii lumii a fost hotărât ca slava lui Dumnezeu să fie descoperită în El și prin El. Numele noastre au fost scrise înaintea întemeierii lumii în Cartea Vieții Mielului. Cu adevărat noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos. Eu îmi aduc bine aminte. Dacă *acesta* ar fi testamentul, atunci pe ultima pagină, de sus din dreapta paginii până jos în stânga era un șnur roșu, iar în mijlocul paginii era o pecete. Mă gândesc la cartea cu șapte peceti – nu ai voie să-i adaugi nimic, n-ai voie să dai deoparte nimic.

Totul trebuie lăsat așa cum este scris în Testament. Dacă noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Isus Hristos, atunci noi ne regăsim aici, ne regăsim în Cuvântul lui Dumnezeu. Și despre aceasta este vorba acum în timpul nostru. Nu doar să vorbești despre Cuvântul lui Dumnezeu, nu doar să te joci de-a religia, ci să recunoști ceea ce ne-a fost dăruit ca moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos, prin răscumpărarea isprăvită pe crucea Golgotei.

Fratele Branham a spus-o deseori: necredința a fost și este păcatul străvechi, original; pentru că ceea ce spusese Dumnezeu a fost pus sub semnul întrebării, s-a ridicat îndoiala, necredința a început să stăpânească și a dus la căderea în păcat. Dar credința este cea care a biruit lumea. Credința vine din predică și din predică aflăm ceea ce a hotărât Dumnezeu pentru noi. Lucrul minunat este că Dumnezeu are un plan de mântuire. Nu o teorie, ci o realitate divină aici pe pământ.

Astăzi avem un 2 aprilie care îmi aduce aminte de ziua deosebită din viața mea. Și a trebuit să mă gândesc și la toate zilele deosebite din slujba fratelui Branham. O zi deosebită din slujba pe care Dumnezeu i-a dat-o a fost 11 iunie 1933, când norul supranatural s-a coborât și o voce i-a spus bărbatului lui Dumnezeu următoarele cuvinte pe care astăzi doresc să le citesc aici exact așa cum au fost spuse. Și apoi paralela falsificată care s-a făcut mai târziu.

Vă citesc: „La malul râului au fost prezenți mulți oameni și reporteri. Atunci mi-a spus din nou: *«Privește în sus!»*. Și când m-am uitat în sus, această lumină s-a coborât. Unii au leșinat și un glas puternic, care a cutremurat întreaga regiune, a spus: *«Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos tot astfel acest mesaj care ți-a fost dat ție va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos»*. Nu că eu sunt premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul”.

Dacă puteți vedea de unde stați, eu mi-am scris-o aici: atât de întins este scris textul original (aproximativ o jumătate de pagină); și atât de puțin scrie în textul falsificat (aproximativ un sfert de pagină). Aici este textul original și aici este textul fals. În textul falsificat scrie: „Așa cum Ioan Botezătorul a premers prima venire a Domnului așa ești tu trimis ca să premergi cea de-a doua venire a Lui”. Despre faptul că

„mesajul va premerge” nu este spus absolut nimic. Statele Unite, Canada, America și întreaga lume vorbitoare de limbă engleză crede versiunea falsificată: „Că fratele Branham a fost trimis înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos”. Noi nici nu dorim să intrăm în toate dezvoltările, dar s-au întâmplat atâtea lucruri încât câteodată îți se întoarce stomacul pe dos. Pentru că nu s-a lăsat așa cum a fost spus, totul a fost focalizat pe fratele Branham. De aceea, toți acești oameni care cred versiunea a doua, cea falsificată: că „nu mesajul, ci însuși fratele Branham în persoană premerge cea de-a doua venire a lui Hristos” ei trebuie să ne respingă, trebuie să ne hulească, să ne prigonească, fac lucrurile cele mai urâte, chiar ard broșurile noastre. Da, da, ei fac aceasta pentru că ei cred versiunea falsificată și nu ceea ce a spus Domnul din norul de lumină supranatural.

Scumpi frați și surori, să fim mulțumitori că Dumnezeu ne-a menținut în har și cu mintea sănătoasă și noi putem aduce înapoi în Sfânta Scriptură ceea ce a propovăduit fratele Branham și, prin har, putem restitui armonia, fără să existe nicio confuzie. Suntem mulțumitori din inimă că de la început, din prima zi, Domnul a călăuzit așa. Mi-am notat și datele. În 15 august 1955, acum 60 de ani aveam vârsta de 22 de ani. Acum am 82 de ani. Dar începând din prima zi eu am știut că acesta este un bărbat trimis de Dumnezeu. Atunci eu nu aveam nicio idee despre chemarea lui și tot ce era în legătură cu această chemare. Dar atât am știut: nimeni nu poate face ceea ce se întâmpla acolo numai dacă Domnul Dumnezeu este cu el. Și acest bărbat al lui Dumnezeu s-a referit în mod deosebit la Ioan 5:19: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai*”. El vedea în viziuni ceea ce făcea Dumnezeu, apoi el exprima și se întâmpla pe loc.

Sunt mulțumitor că mă pot uita în urmă la cei 60 de ani din Împărăția lui Dumnezeu. Deja acum 60 de ani predicam. Dacă aș include doar ultimii 50 de ani și aș spune că în fiecare săptămână am ținut trei predici, atunci aș ajunge la 7800 de predici, dar sunt mult mai multe predici care au fost ținute, ca să propovăduiesc acest mesaj prețios al lui Dumnezeu, Cuvântul viu care ne-a fost descoperit.

Scumpi frați și surori, mai spunem și acest lucru: în Maleahi 3 stătea scris de multă vreme: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va*

pregăti calea înaintea Mea”, dar când a sosit timpul împlinirii, această scriptură a devenit o realitate vie. Glasul a fost prezent, bărbatul trimis de Dumnezeu era prezent. Mai ales în Ioan 1:33 el a putut spune: „*Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: «...»*”. Un bărbat al lui Dumnezeu își primește însărcinările pe care trebuie să le îndeplinească. De aceea în mod deosebit suntem mulțumitori că la prima venire a lui Hristos și-au găsit împlinirea toate făgăduințele și prorociile care erau în legătură cu prima Lui venire. Astfel Domnul a putut spune în Luca 24: „*Nu trebuia să se îndeplinească ce era spus despre Mine și este scris în Legea lui Moise, Proroci și în Psalmi?*” Nu trebuia să se îndeplinească totul în timpul nostru așa cum este scris în Vechiul și Noul Testament? Acesta este harul deosebit acordat celor aleși.

Permiteți-mi să citesc două versete biblice. Primul verset din 1 Tim. 1:12: „*Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui*”. Nu în slujba mea, ci în *slujba Lui*. Când făgăduințele lui Dumnezeu își găsesc împlinirea, atunci trece peste aria bisericii locale. În biserica locală există diferitele slujbe, bătrânii, diaconii, etc. Dar când există o trimitere și o însărcinare cu însemnătate pentru istoria mântuirii, atunci Dumnezeu dă călăuziri directe. Dacă mergem înapoi la slujba fratelui Branham vedem că el a primit călăuziri chiar de la început: „Așa cum Moise a primit două semne, la fel îți vor fi date ție două semne. Dacă nu vor crede primul semn, atunci vor crede cel de-al doilea semn”. Credința este un cadou de la Dumnezeu.

Scumpi frați și surori, de fiecare dată trebuie s-o reamintim: credința vine din predică, dar predica trebuie să vină din Cuvântul lui Dumnezeu. Ea nu poate veni de undeva din aer; ea trebuie să vină din Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata credință. Dacă predica vine din Cuvânt și dacă noi prin Cuvânt auzim și credem împlinirea a ceea ce Dumnezeu a făgăduit atunci aceasta este adevărata descoperire a Cuvântului, așa cum ne-a dăruit Dumnezeu prin har.

Apoi al doilea verset din Tit 1. O subliniem încă o dată: Pavel a amintit de fiecare dată despre chemarea lui în Fapte 9, Fapte 22, Fapte 26 și de fiecare dată a putut da mărturie despre aceasta în detalii. Însuși Domnul a venit din lumina supranaturală și i-a vorbit. Pavel a strigat: „*Cine ești Tu, Doamne?*», a răspuns el. Și Domnul a zis: «*Eu sunt*

Isus pe care-L prigonești»”(Fapte 9:5). Totuși Dumnezeu a avut un proroc Anania care a trebuit să vină la el și apoi a trebuit să-i spună toate amănuntele privitoare la slujba lui. De ce m-am dus eu la fratele Branham, de ce? Eu am crezut, dar confirmarea, amănuntele sunt importante. Nu vreau să intru în aceste detalii, dar este așa că Dumnezeu a călăuzit în felul acesta, că după slujba fratelui Branham mesajul adevărat a fost purtat pe întregul pământ. În toate țările s-a primit mai întâi adevăratul mesaj al lui Dumnezeu și după aceea au venit toți aceia care au adus mesajul lor și și-au propovăduit mesajul personal din citatele fratelui Branham. Aceasta este marea diferență, ca de la cer la pământ. Noi propovăduim Cuvântul lui Dumnezeu pentru că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. Fiecare predică pe care a ținut-o fratele Branham a venit din Cuvânt și ne-a adus înapoi la Cuvânt. O spunem sincer: în toți acești cincizeci de ani niciun frate și nicio soră nu m-a sunat ca să mă întrebe: „Oare ce a vrut să spună fratele Branham acolo? Ce a spus dincolo?” Nici o singură dată vreun frate sau vreo soră, vorbitori de limbă germană, nu m-a întrebat: „Cum a vrut fratele Branham să spună acest sau acel lucru?”. Vă spun și de ce. Pentru că toți citesc întreaga predică de la început la sfârșit, fără să smulgă ceva din context și apoi au un tablou întreg și o mărturie completă a ceea ce fratele Branham a spus cu adevărat. Dar dacă scoți citatele din context atunci este o infracțiune. Acest lucru n-ai voie să-l faci, este interzis să-l faci! Și totuși se face de către aceia care n-au o chemare divină pentru propovăduirea Cuvântului.

Citim din Tit 1 de la vers. 1 unde bărbatul lui Dumnezeu scrie: „*Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu....*”. Să ne oprim o clipă aici. Nu potrivit cu credința generală, ci *potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu*. Ce a spus Domnul nostru în Mat. 24:24?: „...*până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși*”. Dar nu este cu puțință. Aleșii sunt o sămânță a Cuvântului. Sămânța Cuvântului a fost semănată în inima lor și ceea ce a fost semănat, aceea răsare. Noi n-am semănat nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl avem. Deja în Ps. 22:30 este scris: „*O sămânță de oameni (sămânța Lui) Îi va sluji*”. Noi suntem sămânța divină, avem Cuvântul ca sămânță pe care l-am primit în acest timp, credem așa cum zice

Scriptura și suntem o parte a Cuvântului pe care Domnul și-l duce la împlinire în timpul nostru.

Așadar: „...*potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului*” (Tit 1:1). Voi veți cunoaște adevărul și adevărul vă va elibera. Cu adevărat este călăuzit de Dumnezeu în acest fel că nu predicatorul, ci Cuvântul lui Dumnezeu propovăduit, ca adevăr, este dat mai departe poporului lui Dumnezeu și apoi noi trăim efectul adevărului, prin har. Mergem mai departe: „...*și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavie, în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă, ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru*” (Tit 1:1-3).

Doar am citit. N-am spus nimic personal. Doar am citit. Dacă aceasta nu s-ar potrivi în slujba mea atunci n-aș fi astăzi aici; și nici voi n-ați fi astăzi aici. O chemare divină este pusă la dispoziție pentru ca poporului lui Dumnezeu să-i fie împărtășit ceea ce a hotărât, a făgăduit și a decis Dumnezeu în planul Său de mântuire și în Cuvântul Său scump și sfânt. O mai spunem o dată: făgăduințele lui Dumnezeu rămân, ele veșnic nu se clatină. Isus a pecetluit cu Sângele Său ceea ce a promis El în Cuvântul Său. Cerul și pământul pot arde, munții și dealurile pot dispărea, dar cine crede ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său acela va găsi ceea ce a făgăduit El și în adâncul interiorului său el este legat cu Dumnezeu. Suntem mulțumitori că în timpul nostru Domnul face încheierea planului Său cu Biserica.

Scumpi frați și surori, privitor la Israel mi-am notat trei lucruri. Noi toți știm că în Matei 24 și Luca 21, Domnul nostru a simbolizat Israelul printr-un smochin: „*De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că... este aproape*” (Mt. 24:32), este în fața ușii. Și noi putem vedea împlinirea tuturor făgăduințelor. Dar aceasta cu Israelul este ceva ieșit din comun. În 29 august 1897 a avut loc Primul Congres Sionist în Basel. Theodor Herzl, bărbatul născut în Ungaria, care lucra ca jurnalist în Viena, a fost primul pe care Dumnezeu l-a putut folosi ca să aducă mesajul iudeilor: „Locul vostru nu este împrăștiat în toată lumea. Voi trebuie să vă întoarceți în țara voastră, patria voastră” și astfel a adus sionismul la existență. Dați-vă

odată seama cât de mult durează! Dacă ne uităm și la mesaj, cine s-ar fi gândit vreodată că în 2016 noi vom fi pe pământ? Noi imediat am contat pe revenirea Domnului.

Eu îmi aduc aminte foarte bine, cum la începutul anilor 70, frații noștri din Statele Unite au strigat cu voce tare și au propovăduit că în anul 1977 totul va fi terminat, că va începe al șaptezecilea an de îndurare și că revenirea Domnului va avea loc, și că tot ceea ce i-a fost descoperit fratelui Branham în anul 1933 se va întâmpla până în 1977, până la distrugerea Americii și apariția mașinii automate care circulă singură – aceste lucruri pe care le-a văzut fratele Branham în viziuni. Cu adevărat el era convins că acestea se vor întâmpla până în anul 1977, pentru că le-a citit într-o carte. În anul 1977 va începe anul de îndurare și până atunci totul va fi sfârșit. Aceste lucruri erau scrise în cartea lui Larkin și el le-a citit din aceste cărți ale acestor mari înțelepți. Frații din Statele Unite au afirmat că „O prezicere a prorocului este ca o prorocie”. Chiar în anul 1976 am avut curajul să spun că anul 1977 va veni și va trece. Ce să vă spun, fratele iubit din Tucson nu mi-a mai dat mâna și nu mi-a mai spus deloc „La revedere!”. El a spus doar atât: „Tu nu crezi ceea ce a spus prorocul. Eu nu-ți voi mai da mâna”. Apoi el a plecat la Rotterdam împreună cu soția lui și cele trei fiice ale sale.

Eu v-am mai spus-o în acest loc. Undeva mi-am notat când mi-a dat Domnul călăuzirea. O am aici: a fost duminică 18 iulie 1976. Scumpi frați și surori, era spre seară. Eu eram aici în locul de rugăciune și apoi am mers în jurul acestei clădiri. Acolo era un cireș bătrân, cam acolo unde era un grad de sârmă ghimpată înalt de doi metri. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial iudeii au fost aici în prizonierat. Eu am mers în jurul clădirii, și așa cum auziți voi vocea mea, eu m-am oprit pe loc și Domnul mi-a vorbit: „Robul Meu, du-te pe parcela vecină și dedică-Mi-o Mie. Zidește pe aceasta pentru că vor veni oameni din multe țări care au nevoie de cazare”. Aceste cuvinte sunt la fel de adevărate ca fiecare cuvânt din Biblie. De aceea eu am știut că anul 1977 va veni și va trece. Dar ai nevoie de o călăuzire. Dacă nu ai o călăuzire de la Domnul, atunci să-ți ții gura! Poți vorbi doar dacă Dumnezeu a vorbit. Cu adevărat este foarte, foarte important de știut. Astfel noi recunoaștem că în timpul nostru fâgăduința din Mal. 4:5 și-a

găsit împlinirea: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie*”. Acest lucru trebuie să-l spunem odată clar.

Scumpi frați și surori, ce a trăit poporul Israel în Vechiul Testament? Cine citește în 1 Cor. 10 acela va observa cum Dumnezeu a făcut lucruri mari. Ziua și noaptea, stâlpul de nor și de foc însoțea poporul și astfel El a mers înaintea poporului Său. Cu toate acestea ei se rătăceau mereu în inima lor. Cu picioarele lor ei urmau stâlpul de foc și de nor, dar în inima lor ei nu credeau și rătăceau; cei mai mulți dintre ei s-au prăpădit în pustie.

Scumpi frați și surori, noi putem crede din inimă. Și dacă am voie să spun acest lucru: cel mai nou lucru este că fotografia cu norul supranatural din 28 februarie 1963, nu este pusă numai pe morminte, nu este folosită doar pentru închinare, ci este imprimată și pe tricouri, pentru ca toți să vadă că Domnul a venit deja. Nu! El nu a venit. El S-a descoperit. Aceasta este diferența. Când Fiului omul Se va descoperi – fratele Branham a accentuat deseori acest lucru. El chiar s-a dus la Geneza 18 și a folosit exemplul când Domnul l-a vizitat pe Avraam. Domnul era cu spatele la cort și Sara a auzit ceea ce i-a spus Domnul Dumnezeu lui Avraam, iar ea a râs în sine ei; nu cu voce tare, ci ea a râs în sine ei și s-a gândit: „*Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?*” Ea era de 90 de ani. Domnul S-a uitat la Avraam și l-a întrebat: „*Pentru ce a râs Sara?*”. Cât de des s-a referit fratele Branham la aceasta: cum a fost în zilele Sodomei și Gomorei, cum a fost în zilele lui Avraam așa s-a întâmplat, s-a repetat în timpul nostru. Bărbatul lui Dumnezeu a amintit acest lucru și a spus că slujba Domnului a fost atunci pentru iudei și samariteni, dar niciodată pentru neamuri. Și chiar ucenicilor Săi le-a spus în Mat. 10:5-6: „*Să nu mergeți pe calea (neamurilor) păgânilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel*”.

Îngerul Domnului i-a spus fratelui Branham: aceeași slujbă care a fost pentru iudei și samariteni se repetă acum în Biserica dintre națiuni ca ultim semn înaintea revenirii lui Isus Hristos. Îi sunt foarte mulțumitor lui Dumnezeu că începând cu anul 1958 fiecare predică pe care a ținut-o fratele Branham ajungea după trei săptămâni la Krefeld. Și eu nu ascultam predicile doar o singură dată, ci le ascultam de două sau mai multe ori. Îi sunt mulțumitor lui Dumnezeu că eu am putut ține

pasul cu această slujbă, am putut parcurge și trăi toate etapele. Eu n-am sărit cândva cu o parașută în Împărăția lui Dumnezeu, ci am putut trăi totul prin har. Așadar, nu doar 11 iunie 1933, nu doar 6 mai 1946 când Îngerul Domnului, în lumina supranaturală, S-a coborât în camera unde era fratele Branham și i-a vorbit. Fratele Branham l-a descris din cap până-n picioare.

Scumpi frați și surori, această propovăduire care i-a fost încredințată bărbatului lui Dumnezeu are scopul de a ne aduce înapoi la Dumnezeu, la Cuvânt, înapoi la început. Ce a fost cu poporul Israel când ei s-au întors înapoi din prizonieratul babilonian? Despre ce era vorba acolo? Era vorba ca să fie date deoparte dărâmăturile de pe vechea temelie a templului, era vorba ca să fie găsit vechiul fundament și ei să rezidească pe acesta. Despre ce este vorba astăzi? Ca tot praful și dărâmăturile care au fost așezate peste fundamentul apostolilor și prorocilor să fie date deoparte. Fiecare învățătură și practică, tot ceea ce nu aparține și este pe fundament, să fie aruncat. Înapoi la fundamentul original! Și cum a spus Pavel în scrisoarea către corinteni: *„nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos”* (1 Cor. 3:11).

Dacă nu ar fi fost un 11 iunie, dacă n-ar fi fost un 6 mai atunci n-ar fi fost niciun 2 aprilie 1962 și nici n-ar fi existat toate celelalte călăuziri. Dar planul lui Dumnezeu este așa: o slujbă să se întrepătrundă cu cealaltă slujbă și să aibă loc o legătură, prin har. Putem spune liniștit că și în zilele lui Iosua, nimic nu trebuia să fie răstălmăcit; totul trebuia să fie lăsat așa cum a fost. Chivotul legământului trebuia să fie pus pe umerii purtătorilor și astfel au trecut Iordanul și au pășit în țara făgăduită lor. Exact așa este și astăzi. Nouă ne-a fost dăruit Cuvântul descoperit și voi îi puteți deosebi pe toți frații care împart aceeași hrană. Eu mi-am notat aici: din anul 1952 au trecut 64 de ani. Dacă ne gândim la toți frații care au venit la Hristos de atunci. Gândiți-vă odată, dacă ar fi așa cum propovăduiesc americanii, că „din 1963 Domnul a părăsit tronul de har, timpul harului s-a încheiat, Domnul a venit pe pământ” ca să spună că El stăpânește deja peste cei răscumpărați. Când auzi așa ceva îți crapă pământul sub picioare. Aceste lucruri care sunt spuse nu sunt adevărate! Domnul încă mai este acolo unde a fost, Sângele încă mai este pe tronul de har. Noi

încă mai trăim în timpul harului. Puterea Sângelui rămâne valabilă până în necazul cel mare; pentru că, conform Ap. 7, marea gloată pe care n-o poate număra nimeni trebuie să treacă prin necazul cel mare și să-și spele hainele în Sângele Mielului. Respectați Cuvântul lui Dumnezeu, lăsați totul așa cum este scris!

Desigur, când fratele Branham a predicat în legătură cu pecetea a șaptea a afirmat: „Acum Domnul părăsește tronul de har”, dar aceasta nu s-a întâmplat în 23 martie 1963, ci doar atunci când ceea ce este scris în pecetea a șasea se va împlini, doar atunci. Îi mulțumim Dumnezeului atotputernic și-I dăm slavă pentru scumpul și prețiosul Său Cuvânt. Eu am citit despre aceasta, chiar în iulie 1964 fratele Branham a spus în pecetea a șasea: „cele șapte trâmbițe de judecată vor răsună”. După deschiderea pecetilor el a spus-o clar și deslușit, dar pe acești frați care afirmă diferite lucruri împotriva Scripturii nu îi interesează, ei și-au fixat aceste lucruri în mintea lor, „intră cu capul prin perete” și duc poporul în rătăcire. Îi aducem mulțumiri Dumnezeului celui viu. Cine se ține strâns de Cuvântul Lui nu va rătăci niciodată, ci va merge din claritate în claritate și din adevăr în adevăr.

În legătură cu 2 aprilie mi-am notat încă două, trei zile. Când fratele Branham a fost înmormântat în 11 aprilie 1966 a fost o zi deosebită. Îngăduiți-mă dacă o spun așa. La cimitir am fost salutat și am fost întrebat: „De unde vii? Cine ești?”. Eu le-am spus de unde vin și cine sunt. Ei toți m-au întrebat: „Tu știi de ce suntem noi aici?” Eu am spus: „Da, are loc înmormântarea fratelui Branham”. Ei au spus: „Nu, nu! Noi suntem aici pentru că are loc o înviere”. Într-adevăr ei au cântat timp de două ore „Crede numai, crede numai” și „Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada”. Eu n-am putut cânta deloc, am plâns, m-am luptat, m-am zbatut și am spus: „Iubite Domn, Te rog să-mi spui cum va fi desăvârșită Biserica Mireasă fără această slujbă pe care Tu ai dat-o fratelui Branham?”. Vă spun, pentru mine întreaga lume se prăbușise, pentru că eu îmi pusesem nădejdea în slujba pe care Dumnezeu a dăruit-o. Eu am repetat deseori acest lucru aici: când m-am întors de la înmormântare în camera mea de hotel, lacrimile mele au încetat. Înainte eu plânsesem mult. Pacea lui Dumnezeu pe care am simțit-o, care este mai înaltă decât orice pricepe omenească, m-a umplut. Am fost vesel, bucuros și mulțumitor și dintr-o dată – nu o voce – dar ceva

vorbea în inima mea: „Acum a sosit timpul tău ca să porți mesajul pe întregul pământ, să mergi dintr-o localitate în alta și să propovăduiești Cuvântul” și astfel am putut-o face, prin har. Domnul a călăuzit și a condus totul. Așadar eu n-am fost în legătură cu această slujbă doar din anul 1955, ci din ziua înmormântării fratelui Branham Dumnezeu a continuat și a făcut un nou început. În acel timp nici o singură predică nu fusese tipărită și nimeni nu s-a gândit vreodată să tipărească vreuna. Și iată că Dumnezeu a dăruit un nou început, fără complicații, prin har.

Poate că și acest lucru trebuie să-l mai amintesc o dată. În anul 1965 Iosif Branham avea vârsta de 10 ani. La vârsta de 10 ani nimeni nu poate face multă treabă. Patrusprezece ani mai târziu, după ce mesajul divin fusese propovăduit pe întregul pământ el a început slujba lui. Acest lucru nu-l spun ca să-l ponegresc. Eu spun acest lucru cu o mare durere, cu cea mai mare durere pe care ți-o poți închipui. Mai întâi el a schimbat Ap. 10:7 și a spus: „Aceasta este vocea lui Dumnezeu”. Până atunci a fost „Vocea îngerului al șaptelea”, dar începând de atunci pentru el a fost dintr-o dată „Vocea lui Dumnezeu” și toți trebuiau să asculte vocea lui Dumnezeu de pe bandă, toți din toate națiunile au trebuit să asculte predicile fratelui Branham cu urechile lor, pentru că el pretindea că aceasta este vocea lui Dumnezeu. În felul acesta a început, apoi „s-a umflat”, „s-a umflat” și a trecut peste mal. Noi toți știm că Ap. 10:7 este scris la singular: taina lui Dumnezeu, Isus Hristos; Isus Hristos este taina lui Dumnezeu care a fost descoperită. Fratele Branham a amintit-o de exact 77 de ori, la plural, și a vorbit despre „tainele”, pentru că el a purtat înaintea lui Dumnezeu responsabilitatea ca ultim mesager al Bisericii Laodiceea: ca să pună în lumină toate tainele care au fost ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu și i-au fost descoperite lui: începând cu ce s-a întâmplat în Grădina Eden, căderea în păcat și toate celelalte taine care au fost ascunse. De aceea a vorbit el despre aceasta de peste 70 de ori. El a folosit Ap. 10:7 în legătură cu slujba lui, dar de fiecare dată a amintit-o la plural: „tainele lui Dumnezeu vor fi aduse la încheiere”. Dar el n-a eliminat Ap. 10:7, n-a făcut fără putere cele scrise aici; el a lăsat așa cum este scris Ap. 10:7, și ca al șaptelea mesager al Bisericii el l-a folosit în legătură cu slujba lui, folosindu-l la plural și vorbind despre „tainele lui Dumnezeu”. Pentru mine aceasta nu este o problemă. Dar

problemele pe care le-au făcut frații noștri sunt atât de grave încât sunt strigătoare la cer.

Scumpi frați și surori, în toți acești ani Dumnezeu ne-a ajutat. Dați-vă odată seama, dacă ar fi așa: că începând cu deschiderea peceților, în martie 1963, timpul harului să se fi încheiat, atunci unde ai fi tu și unde aș fi eu? Unde ar fi toți aceia care atunci nici nu fuseseră născuți, ce să mai vorbim de nașterea din nou? O spun încă o dată că aceasta nu este așa. Încă mai este timpul de har și noi Îi suntem mulțumitori Domnului Dumnezeului nostru că El l-a trimis pe robul și prorocul Său cu un mesaj pe care l-am purtat pe întregul pământ și ultimii sunt chemați afară.

Să mai citim încă un cuvânt care se potrivește și se referă la zilele noastre, în legătură cu răscumpărarea pe care Domnul nostru ne-a dăruit-o prin har. Mi-aș dori ca toți de pe întregul pământ care nu ne înțeleg, ca ei să știe că nu există nici un singur om pe fața pământului care prețuiește slujba fratelui Branham mai mult decât fratele Frank. Dar noi îi dăm locul pe care Sfânta Scriptură i l-a dat și doar lui Dumnezeu Îi dăm toată cinstea.

În 1 Petru 1 începând cu vers. 18 este scris: *„căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeștiți din felul deșert de viață pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi”*.

Am citit din Ioan 17, că înaintea întemeierii lumii El a fost ales. Împreună cu El, și tu și eu, noi am fost aleși și hotărâți înainte de întemeierea lumii. 1 Pet. 1:20: *„...și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi”*, spre binele vostru. Așadar să-I mulțumim Domnului Dumnezeului nostru că s-a întâmpnat pentru noi. Rămâne așa că propovăduirea principală atinge esența răscumpeștirii: *Dumnezeu a fost în Hristos, împăcând lumea cu Sine*. Domnul și Răscumpeștitorul nostru a fost Acela spre care a arătat Ioan: *„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”*. El a murit ca Miel, nu și-a deschis gura deloc, așa cum este scris în Is. 53 și în celelalte versete biblice. S-au împlinit chiar și versetele din Psalmi. În Ps. 69:21b este scris: *„când*

mi-e sete, îmi dau să beau oțet”, și în Ioan 19 este scris: „*Isus care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: «Mi-e sete». Au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet și I l-au dus la gură*”. Aici este scris: „*ca să împlinească toată Scriptura*”. În Vechiul Testament totul a fost prezis și scris mai dinainte. Voi puteți citi toate aceste versete, chiar și în Ps. 68:18. Voi puteți citi și urmări totul în Sfânta Scriptură. „*nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea*” (Ps. 16:10). Așa s-a și întâmplat: a treia zi a înviat. Toți filozofii se ceartă cu privire la aceasta.

Scumpi frați și surori, Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din inimă. Dacă este scris: „*Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii...*”. Chiar și în Ps. 47:5 este scris: „*Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință*”. De ce este scris așa? Pentru că El Se va reîntoarce cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu. Noi suntem mulțumitori că în Vechiul Testament totul era deja scris dinainte. Profeția biblică este perfectă în Vechiul Testament și își găsește împlinirea în Noul Testament, până la cele scrise în Efes. 4. În grabă, poate că ar fi bine s-o legăm cu 1 Pet. 3. Despre aceasta este vorba. Scumpi frați și surori, este important ca să avem toate trăirile mântuitoare cu Dumnezeu. Pregătirea noastră s-o trăim, prin har.

Citim 1 Pet. 3:18-19: „*Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare*”.

Să mai citim din Ef. 4 unde este scris că Domnul nu doar a coborât în părțile cele mai de jos ale pământului și a propovăduit duhurilor care erau în închisoare, ci este scris și faptul că El a luat robia roabă. Și toți aceia care au crezut, conform Mat. 27, au înviat împreună cu El, mormintele s-au deschis și ei au ieșit. Ef. 4:8: „*De aceea este zis: «S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor»*”. Ps. 68:18: „*Te-ai suit pe înălțime...*”. Aici apostolul a scris ceea ce s-a împlinit și fusese scris mai dinainte în Psalmi. „*S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor*”. Ef. 4:9-10: „*Și acest: «S-a suit», ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile (ca să umple*

întregul Univers – lb. germ)”. Aleluia! Biruitorul Golgotei. „*Eu trăiesc și voi, de asemenea, voi trăiți*”.

Ef. 4:11-12: „*Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos*”. Am putea citi mai departe.

Dumnezeu are un plan de mântuire. Privitor la Israel nu am încheiat, o putem face mâine. Dar să știm că prorocia biblică se împlinește. Iudeii s-au întors în țara lor din peste 150 de țări și Îl așteaptă pe Mesia. Cine merge la Zidul Plângerii o poate auzi de fiecare dată. Rugăciunea lor se încheie: ca să se rezidească templul și să-L vadă pe Mesia. Noi ca Biserică dintre neamuri am recunoscut că Domnul Își desăvârșește planul Său de răscumpărare și-l aduce la încheiere.

Știți voi cu ce gând mi-a venit când eram în birou? Am citit în pecetea a șaptea rugăciunea pe care a făcut-o fr. Branham după ce a predicat despre a șaptea pecete. Eu am mai citit-o în acest loc:

„Apoi Te rog, Doamne, să mă ajuți. Devin tot mai slab, Doamne, și știi că zilele mele sunt numărate; de aceea Îți cer ajutorul. Permite-mi să rămân credincios, cinstit și sincer, Doamne, ca să fiu în stare să port mesajul atât de departe cât îmi este rânduit mie. Când va veni timpul și va trebui să plec, când voi ajunge la râu, unde valurile vor fi învolburate, o, Doamne, îngăduie ca atunci să pot înmâna sabia aceasta unuia care este sincer și poartă Adevărul” (24.03.1963).

Eu I-am spus Domnului: „Doamne, Te rog dăruiește-mi har ca să port acest mesaj atât timp cât este necesar ca să-Ți pot preda Ție totul”. Să-l port. Așa cum fratele Branham s-a rugat: **„Permite-mi să...să fiu în stare să port mesajul atât de departe cât îmi este rânduit mie...îngăduie ca atunci să pot înmâna sabia aceasta unuia”**, eu astăzi m-am rugat: „Doamne, Te rog permite-mi să port Cuvântul Tău sfânt și prețios al Vechiului și Noului Testament, permite-mi să port tot ceea ce Tu ai făgăduit, hotărât și vei face pentru noi, permite-mi să port Cuvântul Tău atât timp cât este necesar pentru ca apoi să-Ți pot preda Ție totul. Tu să faci restul, Tu să faci încheierea, să dăruiești o

revărsare puternică a Duhului Sfânt, să-Ți desăvârșești lucrarea și apoi să trecem de la credință la vedere”. Dumnezeuului nostru Ți dăm toată cinstea și lauda, acum și în vecii vecilor.

Permiteți-mi să vă spun încă o dată. Noi n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite și n-am crezut nicio fabulă din cele pe care oamenii le propovăduiesc acum. Ci, prin har, noi am acceptat și am primit Cuvântul profetic ca o lumină strălucitoare care luminează într-un loc întunecos. Fiți odată sinceri. A mai rămas vreo întrebare? Fie că este vorba de tema dumnezeirii, botezul, Cina, căderea în păcat, răscumpărarea, alegerea dinainte. Privitor la toate temele biblice, nu ne-a călăuzit Domnul pe noi în tot Adevărul? N-am primit noi echilibru în toate? Nu ni s-a ridicat nimic la cap, ci totul ne-a mers la inimă. Noi putem reaminti de fiecare dată ceea ce este scris în Luca 24: „Nu ne ardeau inimile când El ne vorbea?” Nu vă mirați.

Astăzi, înainte de a ne ruga, trebuie să citesc Ps. 51. În mod deosebit pentru toți aceia care sunt noi în mijlocul nostru, care vor să-și dedice viețile lor Domnului, ca să fie și ei pregătiți, să primească Cuvântul și să creadă din inimă. Vă citesc Ps. 51 începând cu vers. 6. Vă rog să ne ridicăm cu toții în picioare, să luăm aceste cuvinte la inimă și să ne adâncim în ele, să-I vorbim Domnului, să ne regăsim în acest Cuvânt și să ne dedicăm pe deplin viețile noastre Domnului.

Ps. 51:6-7: *„Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, dar; să pătrundă înțelepciunea înlăuntrul meu! Curăță-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada...”*

Acum, aceasta să fie rugăciunea noastră: Doamne, spală-mă, curăță-mă în Sângele Tău, ca să fiu curat, mai alb decât zăpada.

„...Fă-mă să aud veselie și bucurie” (v. 8). Scumpi frați și surori, cine se mai bucură astăzi? Cine mai este mulțumitor? Toți umblă triști prin împrejurimi. Noi suntem răscumpărați, am primit har. Dumnezeu ne-a ales și noi suntem proprietatea Lui. *„Curăță-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada. Fă-mă să aud veselie și bucurie”*, s-o simt. Cine se mai gândește la acele timpuri când am trăit bucuria și veselia, când Duhul lui Dumnezeu era atât de puternic și lucra? Noi să simțim din nou bucurie și veselie. *„...și oasele, pe care le-ai zdrobit Tu se vor bucura. Întoarce-Ți privirea de*

la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele!” (vers. 8-9). Aceasta să fie rugăciunea noastră. El ne vede prin Golgota, prin Sânge. El nu mai vede păcate, El vede neprihănirea prin credință.

Acum vine rugăciunea interioară, începând de la vers. 10: *„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”*. Zidește în mine o inimă curată! Doar aceia care au o inimă curată Îl vor vedea pe Dumnezeu. Astăzi, în acest loc, să se întâmple acum, fiecare dintre noi să exprime: *„Doamne, zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, eu doresc să Te văd. Te rog dăruiește-mi un duh nou și statornic!”*.

Apoi rugămintea: *„Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine”* (vers. 11-13). Este puternic cum David și-a vărsat inima înaintea Lui! *„Zidește în mine o inimă curată”*. Eu n-o pot face, tu n-o poți face, dar Dumnezeu poate zidi o inimă nouă și curată. Totul nou, totul nou prin Sângele Mielului.

„Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta”. Dacă este cineva în mijlocul nostru care trăiește cu reproșuri proprii: *„N-am făcut corect aceasta, n-am făcut bine cealaltă, poate Dumnezeu mi-o ține în seamă”*, astăzi credeți aceasta și primiți-o că noi am fost curățați și spălați și suntem mai albi decât zăpada”. Cu adevărat Sângele Mielului este pe tronul de har și putem să ne întoarcem la Domnul.

Sincer spus, scumpi frați și surori, această zi să fie în viața noastră o zi deosebită. Mai întâi pentru că am primit har înaintea lui Dumnezeu, că am primit legătura cu ceea ce Dumnezeu a făgăduit pentru acest timp, că am primit acest cadou de la Dumnezeu, că putem crede așa cum zice Scriptura și putem trăi pregătirea noastră sub propovăduirea Cuvântului. Dumnezeu este credincios, Dumnezeu este credincios. Apoi se împlinește: *„Cine poate ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu?”* Dumnezeu ne socotește neprihăniți prin credința în lucrarea de răscumpărare isprăvită pe crucea Golgotei. Cine ne poate acuza? Cine ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care a fost descoperită pe cruce? Ioan 3:16: *„Fiindcă atât de mult a iubit*

Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

De Ioan 17 mai aparține 1 Ioan 5. Acest verset l-am citit deseori, dar de fiecare dată face parte din propovăduire. 1 Ioan 5:20: *„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică”.*

Haideți să ne plecăm capetele. Doresc să întreb dacă în mijlocul nostru sunt persoane noi care aud propovăduirea de prima dată în acest fel. Chiar dacă am amintit unele lucruri care s-au întâmplat în timpul nostru, scumpi frați și surori, lucrul principal rămâne propovăduirea Cuvântului, propovăduirea mântuirii depline: *„Dumnezeu a fost în Hristos, împăcând lumea cu Sine”.* Toți să meargă pe căile lor proprii. Pe noi Dumnezeu ne-a adus înapoi la început. Noi putem crede din toată inima așa cum zice Scriptura. În timp ce ne plecăm capetele doresc să întreb dacă în mijlocul nostru sunt persoane care doresc să-și dedice viața lor Domnului, vă rog ridicați scurt mâna. Noi vă vom aminti înaintea Domnului. Peste tot sunt mâini ridicate. Îl rugăm pe fratele Schmidt să mulțumească Domnului. Amin.